

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **CEC Praha a.s.**
sídlem Pobřežní 18/16, Praha

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem Koliště 17, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2020, č.j. 75045-14/2020-530000-61, sp. zn. S-8782/2020-530000,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí o námitkách č.j. 75045-14/2020-530000-61, sp. zn. S-8782/2020-530000, ze dne 20.3.2020, podle § 121 odst. 3 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“), kterým ředitel žalovaného zamítl námitky právního předchůdce žalobce (SLOT Group, a.s.) proti zadržení věci (4 kusy herních zařízení a hotovost ve výši 10 710 Kč a 50 EUR) pro důvodné podezření, že v souvislosti s jejich užíváním docházelo k porušování zákona o hazardních hrách ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalovaný podle žalobce chybně zamítl námitky dle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách, přestože žalobce (jeho právní předchůdce) opakovaně sdělil a doložil, že žalobce byl v době kontroly oprávněn k provozování technických herních zařízení. Z rozhodnutí Ministerstva financí ČR č.j. MF-38884/2015/34-4 ze dne 25.9.2015, které bylo vydáno v souvislosti s prodejem závodu společnosti MASOX a.s. a nabytím tohoto závodu společností SLOT Group, a.s. s účinností k 1.10.2015, plyne, že namísto dosavadního provozovatele loterie a jiné podobné hry (MASOX a.s.) se stal provozovatelem SLOT Group, a.s. V rozhodnutí Ministerstva financí ČR č.j. MF-38884/2015/34-4 ze dne 25.9.2015, bylo výslovně uvedeno, že „...ostatní podmínky povolení Sázkové hry obsažené v Rozhodnutích MF o povolení zůstávají nadále v platnosti...“. Podle přechodných ustanovení zákona o hazardních hrách (§ 136 odst. 3) se loterie a jiné podobné hry dle § 2 písm. l) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích, považují za hazardní hru dle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách a podle § 136 odst. 10 zákona o hazardních hrách se provozovatel podle § 136 odst. 1 až 8 považuje za provozovatele podle zákona o hazardních hrách. Rozhodnutí Ministerstva financí se vztahovalo ke všem hazardním hrám, a je tak zřejmé, že SLOT Group, a.s. (právní předchůdce žalobce) byla řádným provozovatelem dle zákona o hazardních hrách.
3. Žalovaný důvodné podezření o porušování zákona pojal pouze z důvodu nesrovnalosti ve výčtu jednotlivých rozhodnutí Ministerstva financí. Nesrovnalost měla spočívat toliko v rozdílném výčtu jednotlivých rozhodnutí Ministerstva financí o povolení ve znění, které mělo Ministerstvo financí evidováno ve správním spisu, oproti znění, které předložil žalobce. Žalobce předložil úředně ověřenou kopii originálu a nabídl žalovanému k nahlédnutí originál tohoto rozhodnutí. Eviduje-li Ministerstvo financí odlišné znění rozhodnutí č.j. MF-38884/2015/34-4 ze dne 25.9.2015, ve kterém je uveden odlišný výčet rozhodnutí o povolení, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí chybně uvedl, že „...s předloženými rozhodnutími nekoresponduje ani Ministerstvem financí evidovaná žádost (ve svém rozsahu) kontrolované osoby týkající se daného povolení...“, neboť v textu žádosti ze dne 20.8.2015 jsou uvedena dotčená rozhodnutí č.j. MF-84415/A/2013/34 („IVT SYNOT“), č.j. MF-96553/A/2013/34

(„APOLLO GAMES VLT“), č.j. MF-105176/A/2013/34 („MULTI LOTTO“) a č.j. MF-107736/A/2013/34 („KAJOT VLT“). Žalobce tak zpochybňuje existenci důvodného podezření na straně žalovaného. Pokud by Ministerstvo financí upravovalo předmět řízení o žádosti ze dne 20.8.2015, pak by podle žalobce nepochybně rozhodlo usnesením, jako tomu bylo v případě usnesení č.j. MF-38884/2015/34-3 ze dne 25.9.2015. Jestliže bylo žádosti ze dne 20.8.2015 vyhověno, muselo se rozhodnutí Ministerstva financí MF-38884/2015/34-4 ze dne 25.9.2015 vztahovat také na rozhodnutí č.j. MF-84415/A/2013/34 („IVT SYNOT“), č.j. MF-96553/A/2013/34 („APOLLO GAMES VLT“), č.j. MF-105176/A/2013/34 („MULTI LOTTO“) a č.j. MF-107736/A/2013/34 („KAJOT VLT“). To, že bylo po čtyřech letech ve spisech Ministerstva financí objeveno odlišné znění rozhodnutí, nemůže jít k tíži žalobce ve smyslu presumpce správnosti správního rozhodnutí dle § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle žalobce tak nebyly naplněny předpoklady dle § 121 zákona o hazardních hrách.

4. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný argumentuje tak, že smyslem opatření o zadržení věci není prokázat, zda skutečně došlo k porušení zákona o hazardních hrách či nikoli. Smyslem opatření je zabránit v užívání věci, je-li dána existence důvodného podezření o porušování zákona o hazardních hrách. Důvodné podezření z protiprávního jednání bylo podle žalovaného řádně odůvodněno v napadeném rozhodnutí; žalovaný vycházel z informací poskytnutých Ministerstvem financí. Právní předchůdce žalobce ke dni kontroly nedisponoval povolením k provozování zadržených technických zařízení.
6. Žalovaný navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji také setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Klíčovou (jedinou) otázkou v nyní posuzované věci je, zda žalovaný měl důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, které ho opravňovalo k zadržení videoloterijních terminálů (technických zařízení) a souvisejících věcí.
10. Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorujícím orgánem povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Proti uloženému opatření o zadržení věci může dozorovaná

osoba podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách podat do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením písemné námitky. Námitky nemají odkladný účinek. Ředitel celního úřadu rozhodne o námitkách bez zbytečných průtahů. Jeho rozhodnutí je konečné. Písemné rozhodnutí o námitkách se doručí dozorované osobě.

11. Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodoval. Rozsudkem ze dne 10.7.2020 rozhodnutí žalovaného zrušil. Vyšel z názoru, že důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách se podle zdejšího soudu musí zakládat na zřetelné, konkrétní a dostatečné vstupní indicii o tom, že v souvislosti s užíváním věci dochází k porušování tohoto zákona, a o tom, o jaké porušení může jít. Toliko na takové indicii ve formě předběžných poznatků může být vystavěna věrohodná a věcně relativně ohraničená hypotéza ohledně podezření z konkrétního porušení konkrétní povinnosti stanovené zákonem o hazardních hrách. Nemůže jít o podezření pouze fabulované ani o podezření zakládající se na marginální nesrovnalosti, jež se dá lehce a rychle vysvětlit bez součinnosti kontrolované osoby anebo jež není vůbec přičitatelná kontrolované osobě. Podle původního názoru zdejšího soudu „jestliže právní předchůdce žalobce předložil kopie rozhodnutí Ministerstva financí č.j. MF-38884/2015/34-4 ze dne 25.9.2015 a č.j. MF-38884/2015/34-5 z téhož dne při kontrole dne 13.2.2020, plyne-li z nich, že byl oprávněn provozovat zadržená technická zařízení, a zároveň plnil další informační povinnosti spojené s provozováním technických zařízení (splnění oznamovací povinnosti či sdílení dat s AISG), pak podle přesvědčení zdejšího soudu samotná existence rozdílných znění dotčených správních rozhodnutí ve správním spisu žalovaného (či Ministerstva financí) nemohla bez dalších indicií poskytovat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách“.
12. Zdejší soud dal tak v původním rozsudku za pravdu žalobci, že mu (jeho právnímu předchůdci) nebylo možné klást k tíži toliko (výlučně) existenci různých znění správních rozhodnutí, eventuálně předložení „pouhé kopie“, jestliže právní předchůdce žalobce předložil odlišné znění dotčených rozhodnutí a provozování videoloterijních terminálů nijak neskrýval. Bylo na žalovaném, aby před samotným zadržením věci (eventuálně před uskutečněním samotné kontroly, byla-li by sama tato kontrola vyvolána pochybnostmi, od nichž se poté odvíjelo zadržení věci) zjistil důvody existence rozdílných znění „změnových“ rozhodnutí, což mohl učinit i bez součinnosti žalobce (jeho předchůdce), přinejmenším přímo od Ministerstva financí. Bez toho nebyl za shora shrnutých skutkových okolností dán základ reálného přesvědčení, že zde existuje pochybnost o tom, zda provozovatel zadržených věcí (především technických zařízení) disponuje povolením k provozování či nikoli. Zadržení věcí, sloužících k výkonu podnikatelské činnosti, je třeba vnímat jako podstatný zásah do ekonomického života kontrolované osoby, k němuž lze přistoupit za vskutku závažných okolností, jež vzbuzují oprávněné a objektivní pochybnosti o oprávněnosti provozu takových věcí; to v posuzované věci splněno nebylo.
13. Nejvyšší správní soud však citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušil (rozsudkem ze dne 9.2.2021, č.j. 2 As 261/2020-75), neboť dospěl k závěru, že bylo dostatečné, pokud žalovanému Ministerstvo financí dne 11.2.2020 sdělilo, že změnová rozhodnutí „neeviduje ve své evidenci v takovém znění, v jakém byla předložena“. Podle Nejvyššího správního soudu neměl žalovaný v v dané fázi možnost provádět složité dokazování či sbírání dalších

podkladů pro potvrzení svého podezření. To po něm není ani možné požadovat. Rozhodnutí o zadržení věci je rozhodnutím dočasným a nijak nepředurčuje budoucí osud těchto věcí. Správní orgán nemůže při zadržení věci mít najisto posouzené skutečnosti rozhodné pro závěr o protiprávním jednání, ke kterému došlo v souvislosti se zadrženými věcmi. Až v následné fázi správního řízení, ve které bude rozhodovat o tom, zdali skutečně došlo k porušení zákona o hazardních hrách, bude muset porušení tohoto zákona prokázat i z jiných skutečností než z odlišných verzí změnových rozhodnutí (viz rozsudek č. j. 9 As 182/2014 - 76). Závěr krajského soudu, že samostatná existence dvou rozdílných znění dotčených správních rozhodnutí ve správním spise nemohla bez dalších indicií poskytovat dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, proto není správný.

14. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v nyní projednávaném případě žalovaný měl dostatečnou vstupní indicii pro vznik důvodného podezření, neboť v systému SDSL nevedl na právního předchůdce žalobce platné a účinné povolení k provozování technických herních zařízení nalezených v kontrolované provozovně. Veškerá zařízení, která zde zadržel, byla stále vedena na společnost MASOX, a. s. Souhrn těchto skutečností lze podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za dostatečnou a konkrétní vstupní indicii pro vznik důvodného podezření.
15. Zdejší soud tedy o žalobě rozhodoval znovu. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud postavil na jisto jedinou spornou otázku v daném řízení a zdejšímu soudu tedy nezbyvá, než závěr Nejvyššího správního soudu převzít a na zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu odkázat.
16. Důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je takové podezření, které správní orgán opravňuje k zahájení řízení nebo k provedení kontroly a které plyne z podkladů či poznatků, které měl v době zahájení řízení nebo provádění kontroly. K důvodnému podezření se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 3.6.2004, č.j. 5 A 1/2001 - 56, č. 329/2004 Sb. NSS, nebo také v rozsudku ze dne 29.6.2011, č.j. 1 As 64/2011 - 83. Tyto rozsudky se sice týkají posuzování porušení jiných zákonů, jejich obecné závěry je však možné přiměřeně použít v nyní projednávaném případě. Dle nich v době, kdy se správní orgán dozví o možném porušení zákona, nemusí mít postaveno najisto, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Proto musí zahájení řízení předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne. Den, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu oznámena nebo zjištěna při plnění jeho pracovních úkolů nebo v souvislosti s nimi jeho pracovníky, je den, kdy se správní orgán o možném porušení povinnosti dozvěděl, tj. seznal, že došlo k jednání, jež zákon při splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt. Jde o vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvláště kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodného.

17. V projednávaném případě žalovaný své důvodné podezření v napadeném rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu kontroly obdržel od právního předchůdce žalobce změnová rozhodnutí, jež následně ověřil u Ministerstva financí, přičemž zjistil, že se tato rozhodnutí neshodují s rozhodnutími, která ministerstvo eviduje. Z této skutečnosti pojal v průběhu kontroly důvodné podezření, že předložená rozhodnutí mohou být neplatná a neúčinná, z čehož mu posléze vzniklo i důvodné podezření na provozování hazardních her v rozporu se zákonem o hazardních hrách. Na základě tohoto podezření zadržel technická herní zařízení, která se nacházela v provozovně. Tato zařízení byla uvedena v původních rozhodnutích jako zařízení, které byla oprávněna provozovat na adrese kontrolované provozovny stále společnost MASOX, a. s., tato původní rozhodnutí však nebyla uvedena ve verzi změnového rozhodnutí, kterou mělo k dispozici Ministerstvo financí.
18. Nejvyšší správní soud přitom takové okolnosti považoval za dostatečné pro vznik důvodného podezření. Žalovaný totiž v systému SDSL nevedl na právního předchůdce žalobce platné a účinné povolení k provozování technických herních zařízení nalezených v kontrolované provozovně. Platnost předložených rozhodnutí žalovaný v průběhu kontroly zpochybnil na základě jejich odlišnosti od rozhodnutí, které mělo v evidenci Ministerstvo financí. Právě jejich zpochybnění pak bylo dostačující, jelikož nebylo v průběhu kontroly možné prokázat, že se v případě předložených změnových rozhodnutí jedná skutečně o podvrh. Žalovaný i jeho ředitel tedy postupovali v souladu se zákonem.
19. Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani obsáhlá polemika žalobce se závěry Nejvyššího správního soudu, neboť zdejší soud je závěry obsaženými ve zrušovacím rozsudku vázán a odchýlit se od nich zásadně nemůže.
20. Ze shora uvedených důvodů tak zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

21. Výrok nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2014, č.j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.
22. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu